

Sygn. akt VII Ka 1264/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica (spr.)

Sędziowie: SO Karol Radaszkiewicz

SO Piotr Zbierchowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Wach

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Beaty Ewert

po rozpoznaniu w dniach 24 stycznia 2019 roku i 18 lutego 2019 roku sprawy A. D., syna M. i E. z d. K., urodzonego (...) w P., oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na skutek wniesionej na niekorzyść oskarżonego apelacji prokuratora, od wyroku Sądu Rejonowego P. z dnia 08 listopada 2018 roku, w sprawie (...)

Zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P..

Sygn. akt VII Ka 1264/18

UZASADNIENIE

A. D. został oskarżony o to, że w dniach 05 i 07 czerwca 2013 roku, w R., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. A., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1744,24 zł w ten sposób, że nakłonił inną osobę do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych za pośrednictwem T. na dane osobowe M. F. (1), posługując się dowodem osobistym M. F. (1), czym wprowadził w błąd pracownika (...) (...) co do tożsamości osoby zawierającej umowę za pośrednictwem telefonu, a uzyskany w ten sposób aparat telefoniczny S. (...) (...) zatrzymał dla siebie, to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 08 listopada 2018 roku, w sprawie (...), A. D. został uniewinniony od zarzucanego mu czynu, a kosztami procesu został obciążony Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, który zaskarżył go w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka M. B. oraz wyjaśnień oskarżonego A. D., konsekwencją której to oceny był błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, iż oskarżony nie popełnił czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, co skutkowało jego uniewinnieniem.

Podnosząc tak sformułowany zarzut autor apelacji złożył wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie, jakkolwiek gdyby wziąć pod uwagę tylko argumenty wynikające z jej uzasadnienia można byłoby co najmniej powziąć wątpliwości, co do zasadności stawianego w niej zarzutu dowolnej

oceny ujawnionego materiału dowodowego. Gdy się bowiem spojrzy na dowody będące podstawą ustaleń faktycznych sądu a quo, jak też będące podstawą powziętych przez ten sąd wątpliwości, siła argumentów apelacji oskarżyciela jawi się jako mało przekonywająca, skoro jedynym dowodem mogącym połączyć oskarżonego A. D. z zarzucanym mu czynem są w tym układzie materiału dowodowego zeznania świadka M. B.. To przecież tylko na podstawie jej pierwszych zeznań można było przyjąć, że oskarżony A. D. był jednym ze sprawców przestępstwa, za które wyrokiem z dnia 27 listopada 2015 roku, w sprawie(...) został skazany K. A.. Wszak to właśnie w tych pierwszych zeznaniach świadek M. B. ujawniła, że rozmowa z konsultantką sieci O. (k. 25-30) została przez nią przeprowadzona na prośbę, będącego w towarzystwie (...), oskarżonego A. D., który przekazał jej dowód osobisty M. F. (2) w celu wykorzystania danych osobowych w/w w procesie zawierania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, powiązanej z preferencyjną sprzedażą telefonu. Gdyby bowiem przyjąć, że jedynie zeznania świadka M. B. są dowodem sprawstwa oskarżonego A. D., wówczas późniejszą zmianę zeznań i wycofanie się z zeznań obciążających oskarżonego, nawet przy przyjęciu wątpliwości co do wiarygodności zeznań złożonych w późniejszym czasie, można byłoby ocenić w kategoriach wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 kpk. Wniosek powyższy mógłby wynikać bowiem z niemożliwości weryfikacji drugich zeznań M. B., w których stwierdziła, że przywołaną wcześniej rozmowę telefoniczną przeprowadziła na prośbę „nieznanych jej chłopaków”, kiedy przebywała w towarzystwie (...). Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku to właśnie sprzeczność w zeznaniach świadka M. B. oraz niemożność udzielenia odpowiedzi na pytanie, której z jej relacji można przypisać cechę wiarygodności, stanowiły podstawę uwolnienia oskarżonego D. od odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. Autor apelacji przedstawił wiele argumentów przemawiających za koniecznością pogłębienia analizy wynikającej z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które jednakże same w sobie nie były wystarczające by przychylnie odnieść się do zarzutu środka odwoławczego. Dodatkowe rozważania były bowiem oparte o zasady prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego, które nie mogą zastąpić dowodów i zawsze są jedynie narzędziem w procesie ich klasyfikacji. Tyle, że tak sąd, jak też oskarżyciel pominieli w swoich rozważaniach okoliczność niezwykle doniosłą, pozwalającą na wyeliminowanie wątpliwości, na które powołał się sąd a quo, wskazując jako podstawę wydanego wyroku właśnie przepis art. 5 § 2 kpk. Oto bowiem w aktach sprawy (...) Sądu Rejonowego w P. znajduje się materiał dowodowy, z którego wynika, że telefon, który został przekazany do rąk M. B., wykorzystany przez nią do przeprowadzenia rozmowy z konsultantką sieci (...), w czasie kiedy rozmowa była przeprowadzona pozostawał w dyspozycji K. A.. Gdy się nadto weźmie pod uwagę zeznania złożone w trakcie postępowania odwoławczego przez świadka O. S. (z domu K.), która wedle relacji M. B. miała jej towarzyszyć w czasie, kiedy zawierała umowę „na odległość”, nie sposób uznać by drugie zeznania świadka B. mogły być przyczynkiem do podważenia wiarygodności jej pierwszej relacji. Z zeznań świadka S. wynika przecież, że nigdy i nigdzie z M. B. nie chodziła. Była to jedynie młodsza siostra jej przyjaciółki M.. Dlatego też inna winna być ocena nagłej decyzji świadka M. B. (k. 45) o wycofaniu się z pierwszych zeznań, obciążających oskarżonego D. oraz skazanego prawomocnie za czyn zarzucany temu oskarżonemu K. A., albowiem drugie zeznania świadka nie mają jakiegokolwiek potwierdzenia w materiale dowodowym, zaś wynikające z nich informacje sprzeczne są materiałem dowodowym identyfikującym numer telefonu, za pomocą którego świadek zawarła umowę, o której mowa w akcie oskarżenia. Gdy się uwzględni materiał dowodowy pozostający poza obszarem zainteresowania sądu a quo, zupełnie inaczej należy także postrzegać treść rozmowy oskarżonego A. D. z M. B. za pośrednictwem komunikatora internetowego, a w szczególności ten jej fragment, w którym stwierdziła „zrobiłam co mogłam, pojechałam szybko i zmieniałam zeznania” (k. 214). Egzegeza tego fragmentu rozmowy, w kontekście jej całości oraz przywołanych wcześniej okoliczności potwierdzonych dowodami z akt sprawy (...) Sądu Rejonowego w P. zdaje się bowiem przemawiać zdecydowanie przeciwko przyjęciu powodów zmiany zeznań przez świadka B., dopuszczonych przez sąd a quo. W uwzględnieniu powyższych uwag zaskarżony wyrok uchylono, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P. (art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 454 § 1 kpk), nie przesądzając rzecz jasna wyniku ostatecznego rozstrzygnięcia, ale odrzucając podstawę uniewinnienia. W trakcie ponownego rozpoznania sprawy sąd a quo winien przeanalizować materiał dowodowy zgromadzony w trakcie postępowania prowadzonego w sprawie II K 276/15 albowiem znajdują się w tychże aktach dowody świadczące o tym, że telefon wykorzystany do rozmowy, w trakcie której zawarto umowę, o której mowa w akcie oskarżenia był w dyspozycji K. A.. Nadto, o ile będzie to możliwe, należy przesłuchać w charakterze świadka M. B., w związku z ujawnieniem okoliczności świadczących o nieprawdziwości przekazanych przez nią informacji podczas drugiego przesłuchania w dniu 04 listopada 2013 roku. Dowody powyższe zostały bowiem

pominięte w trakcie postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonego wyroku, a mogą prowadzić do wniosków przeciwnych od przyjętych przez sąd a quo.